

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYKUSUZ

7 AĞUSTOS ÇARŞAMBA
SAYI: 2019/32 No: 623
5 TL.
K.K.T.C. FİYATI: 6 TL.

Kaz Dağları'nda altın madeni uğruna
ağaç katliamı yaşıyor.

**SADECE
NEFES ALMAK
İSTEMİŞTİK!**

Gerçek kötüler...

İstesem, plan yapsam, yıllarca düşünsem bunlar kadar kötü olamam ya. Adamlar bildiğin kötülük yapmak için dünyaya gelmişler. Ekosistemde iyiler ve kötüler varsa, bunlar gerçek kötüler. Kötülük için kötülük yapan kötüler. Ya istesem bu kadar kötü olamam, adamlar organize bir biçimde iyiliğin karşısındalar.

@kaansezyum

Adamlar çeşitliliğin zaten karşısında, çok sesliliği hiç sevmiyorlar, ya bi de tam feci yalancılar. Ne yapıyorlarsa, çıkıp bir de tam tersini söylüyorlar. Nasıl bir yalancılık, nasıl bir kötülük isteğidir bu? Nasıl bir motivasyonla bu kadar kötü olmayı başarıyorlar acaba? Yani şimdi dünyada da kötülüğü hakıyla yapanlara bakınca nedense hep aynı şey bunlar. Aynısının içki içeni, aynısının başka dine tapanı, aynısının daha okumuşu ya da aynısının başka dil konuşanı. Hepsi kötü, hepsi sadece kendisini düşünüyor. Kendisini düşünüyor ama vizyon yok. Para çok ama nasıl harcayacağını bilmiyor. En pahalı uçakla olmuyor, en pahalı arabayla da olmuyor, en pahalı elbise de en güzel elbise olmuyor. En pahalı takım bile sırtıyor giyinmeyi bilmeyenin üzerinde.

İşin güzeli de hem giyinmeyi bilmiyor, hem de öğrenmek dahi istemiyor. Yeniliğe kapalı, yeni olan eskiyi bozar onun kafasında. Kafasında da çok fazla şey yok. Büyüdükçe kendini daha güçlü, daha saygın hissediyor gerçek kötü. Gerçek kötü tüm reddettiği şeyleri olmak istiyor. Hiçbir derdi tasası, kendini daha iyiye getirme çabası yok. Kendinden başka kimseleri beğenmiyor, sevmiyor zaten. Herkesin ona düşman olduğunu düşünüyor. Giderek de zaten çevresine bu huzursuzluğu vere vere herkesi düşmanı ediyor.

Mahallenin uyumsuz, sevimsiz okulu bırakmış, okulda da ona buna atar yapmış, hocalarını darlamış, hep problem olmuş, derste dersi dinlememiş, zamanı gelince çalışmamış, çalışmayı sevmemiş, güç bela kopyayla, onla bunla sınıfı geçmiş ama hiçbir şey öğrenmemiş.

Çıkışta çalışan öğrencileri de darlıyor, ona buna iş oluyor. Sürekli bi itiş kakış. Tabii belli bir yaşa kadar böyle güzel gidiyor. Sonra akranları büyüyor, bu genç irisi de büyüyor. Akranları okula devam ediyor, bu mahallede emlakçılık işine giriyor. Mahallede satılmadık yer bırakmıyor. Akranları güzel güzel okullarını okuyup, meslek sahibi olurken bizimkisi başkasının çalışıp kazandığı malını başkasına satarak para kazanıyor. Bizimkisi iyi bir tüccar oluyor, araba alıyor hemen kendisine. En pahalısından istiyor hep. Çünkü biliyor ki en güzeli, her zaman en pahalısı. Arabası dışında bir şeyi de yok. Ev alıyor kazandığı paralarla. Ev alıyor sadece, evin içine bir şey alamıyor. Kitap okumuyor, sinemaya gitmiyor, opera, bale male zaten onlar da ne? Antik şehir gezmiyor, mahallesinden dışarı çıkmıyor. Şehrini bile tanımak istemiyor, en fazla geceleri arabasıyla sokaklarda gazlıyor. Dolaşmak, gezmek, görmek, öğrenmek gibi bir derdi yok, istemiyor. Çocukları var, onları da sevmiyor. Seviyor ama hep kötü davranıyor, bir bağırma bir çağırma sürekli. Sürekli evdeki herkese ayar kayıyor, herkese atar, herkese gider yapıyor. Çünkü kimse onu sevmiyor ona göre. Seveni bile korkusundan hürmet gösteriyor. Saygının kazanılacak bir şey olduğunu bilmiyor çünkü. Çünkü zaten hiçbir şeye saygısı sevgisi yok. Öyle olduğunu söylese de hep tersini yapıyor. En ahlaki görünüyor, hep ahlaksızlık yapıyor. Kendisi gibi olmayana kara çalıyor, ama her gün ondan bundan çalıyor. Emlakçılık yapıp devam ediyor. Daha büyük bir ofise geçiyor. Yine aynı vizyon, vizyon yok... Aynı dükkanın daha genişine geçiyor. Aynı sevimsiz masa, aynı sevimsiz koltuk ve sehpa...

Kelimeler boş kalıyor kendisine çünkü kimseyi dinlemiyor. Bomboş geliyor, her yeri de bomboş ediyor. Bütün güzellikleri karartmaya geliyor. Belki de kendisini güzellik sanıyor, nimet gibi görüyor ama nafiye.

Hayat zaten koca bir yalan.

İLKER ALTUNGÖK

Merhaba.

Bir keresinde de çok eskilerde bir sevgilim vardı. Bu arada başka bir sevgilim daha vardı fakat onu pek sevmiyordum. Asıl sevdiğim sevgilim ise beni pek sevmiyordu. Bir şey yapmak zorundaydım. Beni seven sevgilimi de ben sevmiyordum, ondan ayrılmak istiyordum. Fakat peşimi bir türlü bırakmıyordu. Allah'ım ne zor zamanlardı. Bir şey yapmak zorundaydım. Dım. Im. Mım. Dedim ki sevdiğim sevgilime, beni az seven sevgilime. O zamanlar İsmail Hasta Ruh'un temelleri atılıyormuş bir yandan da, o da var. Olay tam İsmail Hasta Ruh kafası çünkü. Dedim ki sevdiğim beni az seven sevgilime. "Yüzünü yüzüme dövme yaptıracağım" dedim. "Manyak mısın lan sen" dedi, "yüzümü yüzüne dövme yaptırmak ne demek" dedi. "Niye öyle diyorsun ki" dedim. "Yüzünü yüzüme dövme yaptırıyorum diye manyak mı oluyorum yani ben şimdi" dedim. "Dik alası oluyorsun hem de" dedi. "Hiç de bilemene bir kere" dedim. "Seviyorum seni, bunu göstermek için bir şey yapmak zorundayım" dedim. "Vallahi dava açarım sana, seviyormuş, senin sevgilin yok mu oğlum, git onun yüzünü yüzüne dövme yaptır madem illa da yüzüne birinin yüzünü dövme yaptıracağını" dedi. "Yüze yüz dövmesi yaptırmak ne zaten bir kere" dedi. "Sevmiyorum ki onu" dedim. "Zaten o da görsün istiyorum, biraz da o yüzden" dedim. "Haa, o yüzden yüzümü yüzüne dövme yaptırıyorsun" dedi. "Tam öyle de değil aslında" dedim. "Neyse ne Alpay, yaptırmayacaksın yüzümü yüzüne dövme, o kadar" dedi. Dedim "sen buna karar veremezsin, öyle bir yaptırıma ki yüzünü yüzüme dövme, şaşırsın, sana soracak değilim yüzünü yüzüme dövme yaptırırken, hele ben bir yaptırıma da yüzünü yüzüme dövme, sen de bir gör bakalım nasıl oluyormuş yüzün yüzüme dövme, hele bir gör bakalım bir sen" dedim. "Şimdi kafayı yiyeceğim" dedi. "Yüzümü yüzüne dövme yaptırmakla seni seveceğimi düşünüyorsan, büyük yanlışlardasın" dedi. "Hiç de öyle bir şey düşünmüyorum" dedim. "Ben kararımı vermişim, yaptırıyorum yüzünü yüzüme dövme, ister sev ister sevmeyen, ben öyle yüzün yüzüme, yaşarım krallar gibi aşkıma, o olur" dedim. "Çattık yemin ediyorum" dedi. "Çattıysan çattın, yürü" dedim. Bir de kovdum kızı. Hızımı alamıyorum. Velhasılıkelam, yaptırmadım tabii yüzünü yüzüme dövme. Sadece biraz rahatsız etmek istemiştik kendisini, bunu da başardım. Zaten çok da sevmiyordum kendisini. Uyuz bir kızdı. Diğer sevgilimden ayrıldım zaten sonra. O dönem de öyle bir dönemdi. Bazı şeyler yerli yerine oturuyor, bazı şeyler ise hiç oturmuyordu. Bazen her şey çok güzel oluyor, bazen ne yapsan olmuyordu. Öyle bir dönemdi işte o dönem.

Peki dükkanların koli koli zar aldığını biliyor muydunuz. Yani dükkan derken, her dükkan değil tabii, zarlı dükkan. Nedir zarlı dükkan, işte ne bileyim, nargilecidir, işte ne bileyim, tavla oynanan yerdir. Müşteri denilen kişinin şu hayattaki en büyük manyaklığının, zar çalmak olduğunu biliyor muydunuz. Bayağı, zarları çalıştırmış ya bezemekler bana. Yemin ediyorum ya, zar çalmak ne demek. O kadar çok zar çalıştırmış ki, dükkanlar artık ne yapacaklarını şaşırmışlar. Önlem de alamıyorlar. Böyle bir şeye nasıl önlem alınır ki. Zar çalana nasıl önlem alınır. Hadi gözünle gördün, çaldı zarı, böyle bir şey müşteriye nasıl söylenir. Müşteri demeyecek mi, "bir tane zarın muhabbetini mi yapıyorsun, bir daha da gelmem buraya, hatıra olarak almıştım" demeyecek mi. O yüzden yapacak hiçbir şey yok. Ha peki bu kadar zar çalışıyor, bu zarlar nereye gidiyor. O da büyük muamma. Ben o kadar insanın evine girer çıkarım, zar lazım olsa evde ilaç için bir zar bulamam. Yok yani. Nerede aga bunca zarlar. Bende de yok mesela zar. Ha ben zar çalışmıyorum, o yüzden yok zar, ama sanki çalsam da olmazmış gibi bende zar. Gerçekten çok acayip. Ne yapıyorsunuz arkadaşlar gerçekten bu zarları. Lütfen ya. Yemin ediyorum beni bir aydınlatın eğer bu köşeyi okuyorsanız. Yandım çünkü ben zarları

YERALTI ÖYKÜLERİ

"dot."

3. Bölüm

ERSİN KARABULUT

KAR KÜREĞİNE SENİN NE GİBİ Bİ İHTİYACIN OLABİLİR, ALLAH AŞKINA AZCIK DÜŞÜN YA, BAĞÇE HORTUMUNU NAPICAKMISSIN BAĞCEMİZ Mİ VAR BİZİM?

düşündükçe.

Yaz günlerinin en kötü yanı, evde donla otururken kapı çalması. Yemin ediyorum ya. Deli çıkacağım. Arkadaş, kapıyı açmasan da olmaz. Kargosu geliyor, suyu geliyor. Ne de çok insan geliyor. Sürekli birileri geliyor. Kışın sorun değil de yazın fena aga. Ben evde donla oturan bir insanım. Yaz mevsimini de zaten bu yüzden her sene ipe çekiyorum. Yazcıyım ben, çünkü doncuym. Doncu olan herkes yazcıdır. Kapı

bir çalışıyor, vallah ne yapacağımı bilemiyorum. İnsan en azından eynine bir tişört giymeli değil mi. Donun üzerine de bir kısa pantolon he mi. Tamam da nereden bulacağım. Ben bu tişörtü, ben bu kısa pantolonu nereden bulacağım. Bir de vakit de kısıtlı. Otomatige bastıktan sonra, tişörtü pantolonu bir yerlerden bulup, sanki onlar hep üzerimdeymiş gibi giyinmek için sadece kırk beş saniyem var. Ölçtüm çünkü. Bir insanın donunu toplaması için lazım olan

süre zaten bir buçuk dakika. Her defasında nasıl oluyor bilmiyorum ama kırk beş saniye içinde çıkıveriyorum karşısına suçunun tiril gibi. Sucu gider gitmez sanat için soyunur gibi soyunuyorum yine hızla yemin ediyorum. Yazcıyım ben fakat çilesi de çok fena.

Hoşça kal.

"HEY"
10 Ağustos Cumartesi / Kadıköy Bahane / Saat: 21.00 / bilgi: 0216 345 54 49
17 Ağustos Cumartesi / BKM Mutfak / Saat: 21.45 / bilgi: 0212 327 72 00

Silahlı Saldırı

Belki eski okurlar hatırlar isteyen herkesin beş

tane silaha kadar ruhsat alabilmesini, beş tabancadan ikisini bellerine takıp gezebilmesini serbest bırakan meclis komisyonu çalışmasını eleştirirken Silah Üreticileri, Satıcıları ve Sevenleri Derneği diye bir dernek olduğunu öğrenip delirmiştim.

Bakın şimdi aklıma geldikçe yine asabım bozuluyor. İnsan vardır kuş sever, bizim Alpay gibi kuşbazdır, sürekli gözü havada kuş seyreder, kuş da kuş diye gezer, rivayet o ki Osmanlı'da bunların şahitliği de kabul olmaz ama anlaşılır bir şey neticede kuş, uçuyor, ötüyor, renkli falan.

Başka insan vardır hayvan sever, kaburgaya, şişe pirzola dayanamaz, Emrah gibi havalar ısındı mı mangalın başından alamazsın, ben olsam mangalıcının şahitliğini de saymam ya, o sayılıyor işte. Ama o da anlaşılır, neticede adam besleniyor, damak tadının peşine düşmüş. Mani olamazsın. Zaten Emrah iri adam, mani olmaya da kalkmazsın, iri adam sakin olur ama sakinliğinin ardında iriliğinden aldığı güven yatar.

Ha başka insan vardır o da hayvanı yeme amaçlı değil dostluk amaçlı sever, kedi besler, köpek besler, Mike Tyson ve Ahu Tuğba ise kaplan besler. (Mike Tyson ve Ahu Tuğba'nın bir kategoride buluşacağı hiç aklıma gelmezdi ama dağ dağ kavuşmaz, insan insana kavuşur işte.) Sevgisini abartıp sokak hayvanlarını sahiplenen, barınaklara kilo kilo mama taşıyan hatta Emrah gibi mangalıcıların koyunu kuzunu lüpletmesini dahi protesto amacıyla mangallara su sıkın hayvanseverler de var.

Bitki seven, ganyan seven, müzik seven, resim heykel, opera bale seven (nedense bu son iki sanat dalı Oya ile Bora, Emel ile Erdal, Edi ile Büdü gibi ayrılmaz birer ikilidir) türlü çeşitli insan var, kimisinin sevdiğini biz sevmeyiz ama sevgilerini anlayabiliriz.

Lakin bir grup insanın silahları sevmesi, hatta silahları örgütlenerek sevmelerini anlamamız mümkün olamaz. Bakın Kanarya Sevenler Derneği olur, Bülbül Ötüşlü Kanarya Sevenler Derneği olur, Jazz Sevenler Derneği olur, sadece lokalinde kumar oynamak amaçlı kurulsun da Opera ve Bale Dostları Derneği de olur (çünkü operanın dostu, balenin de dostudur, zira ikisi dosttur, dostunuzun dostu da dostunuzdur. MS Dos.), Menekşe Sevenler Derneği de olur ama Silah Sevenler Derneği olmaz, olmamalıdır arkadaşlar.

Bir grup insanın "Yahu biz silahları çok seviyoruz, neden bir doktora görünmek yerine dernek kurmayalım ki?" diye bir araya gelerek dernekler masasına başvurmuş olması, dernekler masasının, "Siz şöyle biraz bekleyin," diyerek akıl hastanesini aramak yerine gerekli belgeleri kontrol edip dernekleşmeye izin vermiş olması benim için hâlâ akıl alır şey değildir. Silah sevenlerin dernek lokallerinde toplanıp muhtelif çap ve ebatla silahları hep beraber sevdiklerini, masalara serdikleri mermilerle sevişip, şarjörleri öpüp kokladıklarını gözümün önüne getirdikçe

Devamı haftaya

işim bir fena oluyor.

Ha işte bu derneklerden benim bildiğim, bir de toplu katliamlar diyarı, mass shooting'ler cehennemi Amerika Birleşik Devletleri'nde var. Ulusal Tüfek Derneği nedir, her yıl milyonlarca dolar harcayarak Amerikan halkının silaha daha kolay ulaşmasını sağlıyor, silah yasalarını gevşettirdikçe gevşettiriyor, neredeyse mısır gevreği kutusundan 45'lik Colt tabanca promosyonu yapmaya izin veriyor.

Bir yandan Silah Sevenler Derneği tipinde silah üreticilerinin akıttığı paralarla politikacı satın alıp duran namussuzlar, diğer yandan "ülkemiz mültecilerin işgali altında!" diyen bir devlet başkanı öylesine nemli, öylesine rutubetli bir ortam yaratıyor ki bu ortamda insanlık düşmanı eli silahlı katiller mantar misali bitiveriyor işte. Tabii bu aynı zamanda göçmenler başta, irili ufaklı gruplara yönelik nefret söyleminin önüne geçmenin ne kadar önemli olduğunu

da gösteriyor. Zaten son günlerde çoğalan linç girişimleri, dedikodulardan yola çıkarak başlatılan saldırılar da bu nefret söyleminin önüne geçilmesinin ne kadar önemli olduğunu ispatı. Şimdilik neyse ki bizim Trump ülkedeki göçmenlerin hemen hepsini bizzat kendi eliyle getirdiği, gelmelerine bizzat kendisi neden olduğu için Göçmen İstilasası gibi laflar kullanmıyor ve neyse ki Amerika'daki NRA'nin muadili dernek milyonlar harcıyıp meclis komisyonlarına satılık milletvekili sokmuyor. Yani sokmuyordur inşallah.

ESNEK ile GENİŞ

Yetkin
Gülmen

Macera adı: Smeaz beni, kayıp halka...

"Şansın da sebepleri vardır." Petronius

● Savaşmağa değer tek kavram: Kendi Kaderini Tayin Hakkı...

● Diplomasi çevresinden tiplerin muhabbetine tanık oldum. Burkina Faso'da görev yapmış büyükelçiden bahsedildiğinde, diplomat çocukları, bu mazlum Afrika ülkesiyle nasıl gaddarca alay ettiler, anlatamam. Bayrağı, halkı, tarihi olan bir ülke, anlamı 'mutlu insanlar diyarı'. Ulusal bağımsızlık liderlerinin adı Sankara. Hatta Ankara-Sankara kafiyesinin olduğu bir şarkıları da var, emperyalizme direnmiş halkımıza selam niteliğinde. Belli ki bu selam o bembeyaz çevreye ulaşamamış. "Peki Türkiye'ye gelen diplomatla da böyle dalga geçiliyo mudur Batı ülkelerinde" diye sordum, "Yok canım, biz o kadar geri değiliz" dedi içlerinden biri...

● "Sıraselviler, numara altmışaltı / Bir evdi, kadınlar aşka açılırdı / Aklıma gelir onların adı / Siz ey kötü denenler / Güzellik ekmek, sevgi suyu evinizde / Şarkım sizedir, bu seslenişim size / Ama hala, hala

/ Size 'kötü kadın' derler / Diyenler hiç mi düşünmezler..." Lise yıllarımdan beri bilirim Yılmaz Onay'ın bu şiirini. Efsane Timur Selçuk bestelemiş, ortaya şiir kadar harika bir şarkı çıkmıştır. En diptekilere, 'harabat ehline' selam niteliği taşıyan bu yapıtı hatırlama sebebim ise bambaşka. Şimdi aynı adreste sanatçı dostlarımla atölyeleri var, geçenlerde orada çok güzel bir hafta sonu geçirdim. O 'tuzu kuruların' dışladığı beden emekçilerini saygıyla andım. Şiirin tamamını okuyunuz, şarkıyı da dinleyiniz. "Diyenler satar da giderler" diye biter...

● Kıpır kıpır alemcinin şifresi: "Gece genç!"

● Bu haftaki vinyet, Ela'ya ait. Tanışmadım, sadece resimlerini gördüm. Ela Levillain,

bu resimleri hep havlu kağıt ve tuvalet kağıdı rulosu kartonlarına çizmiş. Geri dönüşüm olsun diye. Rejisör dostum Barış Kaya, birkaç çalışmasını satın almış, o parayı da gidip hayvan barınağına bağışlamış iyi mi? Yolun açık, ışıklı olsun Ela, Bozcaada'ya bin selam...

● Kim "Büyüsem de haysiyet celladı olsam" diye hayal kurar ki?!

● Bankadaki arkadaş beni tanıyomuş, dar vakitte çok yardım etti. Jest olsun diye Uykusuz

alıp imzalayayım dedim. İki Uykusuz aldım, bayi bi acaip baktı. Sonra o derginin bende olduğunu hatırladım, dergilerden birini Lemanla değiştirdim. Bayinin suratını görmeliydiniz. "E, yani!" der gibi baktı. Adam rahatladı resmen...

Ela Levillain

● Somutta ve soyutta: KAFALARA DİKKAT!

● Kıbrıs Türkçesinde oje anlamına gelen Managülü kelimesi var. Açık ara tercih ederim managülü, objeci frenkin ojesine...

● Üzüm ezilir şarap olur, insan ezilir yazar olur...

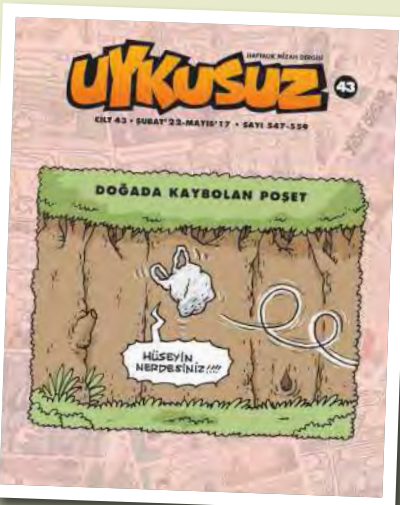
● "Ayının kırk türküsü var, kırkı da armut üzerine" diye atasözümüz mevcut. Atalarımız incecik mi yoksa haybeci mi, tam çözemedim. En güzeli, ikisi bir arada galiba...

● Ayda bir çıkıyor karşıma, Rus romanından fırlamış gibi bir tip...

● Bir dostum "Mizahi yazılarım vardı, yıllar önce Cezmi Ersöz'e verdim, bir sonuç çıkmadı" dedi. "Ganaya gitmek için Güney Afrika Konsolosluğuna gitmişsin, sonuç çıkmaz tabii" dedim. (Yanlış anlaşılmasın, Cezmi bir sevgili dostum lakin her dostum mizahçı değil.)

● Dandik, dravdan başarılar Bravo yerine Dravo diyorum. Diyorum. Durduramıyorum.

Mustafa Satıcı

Karikatür kitapları, çizgiromanlar ciltler ve daha fazlası uykusuz dükkan'da

Uykusuz dükkan

www.uykusuzdukkkan.com.tr

FURKAN ÖZÖBAN

"kendimi
durduracağım
değilim"

Fırat Budacı

DÜŞÜYORUM

Düşüyorum. Keyifli bir yürüyüş için ceplerime soktuğum ellerimin yokluğunda düşüyorum. Oysa şimdi ellerim serbest olsa, avuçlarımla zemini karşılar, bu işi bir iki sıyrıla atlatırdım. Olmuyor. Ellerimi cebimden kurtaramıyorum. Bozuk para çıkarırken bile ellerimi bırakmayan dar kotum, bu en dar zamanımda da salıvermiyor ellerimi. Beni kurtarmak konusunda yalnız kalan ayaklarım, düşmeyi tökezlemeye çevirmeye çalışırken aksi gibi hızımı artırıyor. Eller olmadan durum fena! En azından tekerleri açılmayan bir uçak gibi zemine sürtünerek iniş yapmayı beklerken bir anda kafamı sert bir yere çarpıyorum. Bu ne

şanssızlık, tam zeminle bulaşacakken bu alçak duvar da nereden çıktı? Ey hayat, zaten elleri cebinde bir insanın düşerken bir de kafasıyla duvara toslaması biraz fazla değil mi? Çarpma sonrası, nihayet kottan kurtulmuş ellerim, olay mahalline geç intikal etmiş polisler gibi kafamı yokluyor. Ayak sesleri duyuyorum. Haykıran bu insanlar da kim? Neden İngilizce konuşuyorlar? Kendi arkadaşlarım nerede? "We need ice!" diyor biri, diğeri "Don't move!" diyerek ayağa kalkmamı engelliyor. Neler oluyor? Fantastik bir geçişle yurtdışına mı düştüm? Beyin travması dedikleri bu mu? Kafamı çarpınca algım İngilizceye mi döndü? Toparlanıp ayağa kalkmak istiyorum. İzin vermiyorum İngilizce konuşan. Galata Kulesi'ne yakın olduğumuza göre bir turist olmalı bu. "Don't move!" diyor sürekli. Why? Biz Türkler her yıkımın ardından derhal ayağa kalkıp "Bişey yok, bişey yok!" demeyi bir borç biliriz. Biz bu toprakları yıkılmak ve ayağa kalkmak üzerine inşa ettik. Yaralananlar, etrafındakileri sakinleştirir bu coğrafyada; mağrur, direngen ve kararlıyızdır. Kalkmak için yeniden hamle ediyorum ama nafi, turist bastırıyor, üstelik bir bebek gibi yan çeviriyor beni. Sanki kafasını çarpan doktorların kalkmaya hakkı varmış gibi, "I'm a doctor" diyorum turiste, oysa görünüşe göre "I'm a miserable."

Direnmek faydasız. Hâlâ yan yatıyorum. Neden kalkamıyorum? Durumum çok mu kötü acaba? Olmayacak gibiyse üç kere öpüp bir kenara koysunlar beni. Yattığım yerden karşıdaki müzik dükkanının vitrininde bir sürü saz görüyorum. Sahi, düşerken yanımda arkadaşlarım vardı benim. İçki arkadaşlarım, saz arkadaşlarım... Nerede onlar? Kendi ülkem neden yardım etmiyor bana? Kafamı kaldırıncı arkadaşlarımdan birini kenardan dehşet içinde bana bakarken buluyorum. Gelişen uluslararası olaylar karşısında figürasyona düşmüş, ya da hakkını yemeyeyim Hollywood'ta kendisine yer bulan Tamer Karadağlı'ya dönüşmüş. Diğeri ortalarda yok. Ah güzel arkadaşlarım benim, belli ki benimle birlikte ruhen düşmüşler. Kaos ortamında geri çekilip tıp konusunda daha ileri olan dış güçlere beni teslim etmişler. İçerken hepimiz bir numaraydık oysa. Elinde buz torbasiyla koşarak diğer turist geliyor, peşinden biraz önce ortalarda görünmeyen arkadaşım beliriyor. Belli ki arkadaşım "Buz var mı abi?" diye etrafta dolanırken, Türkçesi olmamasına rağmen esnaftan buzlu kapalı turist olmuş. Ülkecek nasıl bu kadar geriye düştük biz?

Buz çok iyi geldi. İngilizce "Buz çok iyi geldi," demeye çalışıyorum ama çarpmanın etkisinden olacak, "Ice is a very good," diyorum. Travmanın kıyısında İngilizce bu kadar olur. Travma görmüş bir beyni İngilizceye zorlamanın, bu haldeyken bile İngilizce gururu yaşamının Türkçede karşılığı salaklıktır. "Don't move," diye diye kaç dakika geçti bilmiyorum, ama kafamda buzla hâlâ yan yatıyorum. Bir kere daha deniyorum kalkmayı. Turist yine izin vermiyor. Tamam anladık, *don't move* da, biraz da *don't panic* be turist. Bu tip durumlara Türkçede "kafa travması" denmez, "sarhoşluk" denir; bazı yörelerde "zerhoşluk", arkadaşlar arasında "kafa bi dünya", aile içinde "kör kütük" denir, daha şiirsel istersen "adam leyli" denir. Bırak da kalkayım artık turist! Bak ne güzel buz getiren turist görevini tamamlayıp gitti. Sen de git. Kaza falan geçirmedim ben. Adam gibi içmeyi bilmeyenin, içtikçe büyük laflar edenin, büyük laflar ettikçe daha çok içenin düşüşünü yaşıyorum yalnızca. Daha nasıl anlatayım sana yabancı? Aslında gecelerin adamı değilim ben. Ayda en fazla bir iki kere, bana benzeyen arkadaşlarımla aniden çıkarım geceye. Geçmişimi, geleceğimi, bütün hayatımı o geceye sığdırmaya çalışırım. Normalde düzenli bir hayat yaşayan insan, bütün coşkusunu bir geceye sığdırmaya çalışırsa, gün gelir o coşku yıkar adamı. Anlasana bir tür ceza bu. Bir mekânı diğerine "burdan nereye gidiyoruz abi?" diye bağlamanın, mekânları uca uca eklemenin, artık eve dönüşümleri gereken vakitlerde "bir bira daha"lara yürümenin cezası. Bir geceye sığmayacak ölçüde sosyalleşirken düştüm ben. Kafam değil şımarıklığım vurdu duvara. Üstelik düşmesem daha da coşacaktım. Biradan kokorece yürüyecekti bedenim. Doymayacaktım. Bu duvar "Eve dön!" dedi bana. Bu duvar, bundan böyle benim gibilerin utanç anıdır. Ben cezama razıyım yabancı. Biz bu topraklarda günahları ve cezaları ertesi güne bırakırız. Utanmanın vakti sabahdır bizde. Bana değmez yabancı, bırak da kalkayım. Geç de olsa evime gidip bir güzel uyuyayım.

Arkadaşlarımdan öğrendiği Türkçeyle, "Bu kaç?" diyor yabancı, "two," diyorum. "Bu kaç?" "Four." Gözlerime dikkatle bakıyor. "Are you okay?" Okey, okey... Nihayet bırakıyor beni. Sırayla elini sıkıp teşekkür ederken adının Kenneth olduğunu öğreniyoruz. Arkadaşlarımla birlikte taksiye doğru yürürken bir an dönüp yeniden, "Thanks a lot" diyorum Kenneth'a. Kafamda tuttuğum buz torbası, selamlamak için kullandığım bir şapka adeta.

ONU DA GİTTİĞİM
HER YERE
GÖTÜRÜYORUM

İLİŞKİ
BAŞLIYOR

DIŞARIYA ÇIKIP YENİ
İNSANLARLA TANIŞMA FİKRİ

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Ne kadar istiyorum akşamleyin, ezanda/ Eski bir evde olmak, orda, Eyüp Sultanda"

Ziya Osman Saba

"KIRIK YAZI"/ANTALYA

En, en büyük şairimizin: (bana göre tabii o çift "en"ler) Yahya Kemal'in: "Şu yeryüzünde şimdiye kadar gelmiş geçmiş en büyük şair odur işte:" dediği: "Baudelaire" (Orhan Veli ise, "Fuzuli" dir o" diye cevaplıyor o benzer soruyu --"en büyük şair kim? Sorusu yani--"Sait Faik, bir rakı masasında kendisine sorduğunda--o çapta bir şairin, diğer bir şairi "en büyük" ilan etmesi: kolay işler değil, normalde "benim o, kim olacak ki, allaalla" demesi lazım; demeleri ; ikisinin de, içlerinden demişler midir? Bilemiyorum, günahlarını almış olmayayım şimdi burda. Herneyse, mevzu bambaşka; (ilerleyelim, --önlere--)İşte o Bodler/"Baudelaire" yani: (üstadların üstadı, şairler şairi) "Aşk": "işkenceye" ve "ameliyat"a çok benzer" buluyordu. (bir dünya keskin, çarpıcı, unutulmaz tespitleri var "hazret"in, öyle böyle değil...) O şekil yazmıştı. Aşk'tan çok çekmişti çünkü. (kim çekmemiştir ki) Hatta genç şairlere öğütlerinde şöyle de diyor, yazmam lazım: "edebiyatçılara, özgür ve gururlu ruhlara, yedinci gün dinlenmek ihtiyacında olan yorgun ruhlara ancak iki tür kadın tavsiye edebilirim: "yosmalar" ve "aptallar"; sevişmek ya da çorba, sebebini açıklamaya lüzum var mı kardeşlerim?" (yok, yok teşekkürler, çok sağol...)Herneyse; genç şair değiliz, tavsiyeler bizi bağlamıyor. Açıklamasa da olur.(bir çorba içilir, bir yerlerde nasıl olsa, atlan deve değil...) Ama; bir önce dediğine dönersek üstadın: "Aşk ve ameliyat"a. O başka işte. Eğer "Aşk " içinde sahiden de o söylediği derece "ameliyat"a " çok benzer" bir yan barındırıyorsa. Barındırıyorsa eğer. Doğruysa o. "Ameliyat"ta da aşk'a dair bir şeyler olmalı.Yanlış mı? Öyle düşündüm. Umdum."Bir benzerlik?" Geçtiğimiz günlerde;Yoktu. ("Aldanma ki şair sözül elbette yalandır"/Fuzuli) O balık tezgahı gibi üstü bol lambalı masa. Öylece sırtüstü yatarken orada. (daha ziyade bir morg ısısını andırır sıcaklıkta o buz gibi salon) Yüzüme doğru eğilen gözlüklü genç ciddi doktor (başı kadrāja girdi, yukarıda; fonda filmlerden aşına olduğumuz o malum lambalar) "...dirseği çok çok kötü, parçalı kırmışsınız, birazdan yapacağımız ameliyat, bir kolun olabilecek en zor, en karmaşık ve ciddi ameliyatı; en azından üç saat sürer belki de daha fazla..." dedi,"aa öyle mi" gibisinden bir şeyler geveledim. Yattığım yerden. Karmakarışık

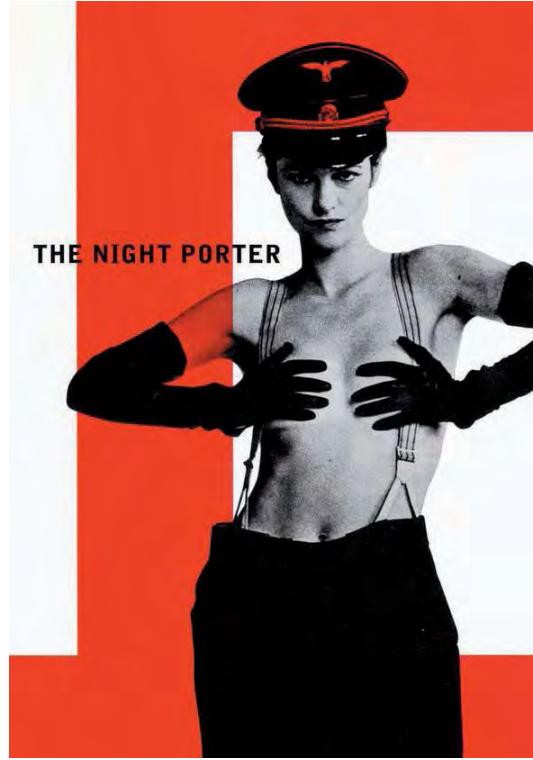

Orhan Veli Kanık 1914-1950

Yahya Kemal Beyatlı 1884-1958

"teneşirdeki meyyit" misali, ipleri kopmuş bir kukla gibi... O bilgilerle ne yapabilirim? O ara. Kıpırşamayayım mı yani? Elimden gelmez. Tamam orta çağda, ağzıma

Gece Bekçisi-The Night Porter 1974

bir bez koyup "ısırsı bunu" diyerekten bir kamayı ateşte kızdırıp girişseniz ok saplı dirseğime,(bu da filmlerden galiba) anlarım. "iş çok ciddi abi, sıkı dur yani, uzun sürecek ona göre ayarla kendini, dayan, aslansın kaplansın..." gibisinden bir işlevi olur. O zaman.Amenna. Herneyse. (latife ediyorum,-onları söyleyerek-belki bilinçaltımı o zor ameliyata hazırladı, bilemiyorum--o bilgileri vermiş olan gözlüklü genç doktor beye, ekibin başındaki müthiş Op. Dr. Baver Acar'a, bütün ekibe şükran, minnet duygularımı sunuyorum buradan. Sağ olsunlar, var olsunlar. Çok başarılı bir şekilde hallettiler.) Baudelaire'e dönersek; ameliyat'la ilgili olanını ben bulamadıysam da, (belki vardır da ben anlayamayacak derece uzaklaşmış olabilirim, o da mümkün--çok çok eski işler benim açımdan--)üstadın aşk ile çok benzerlik taşıdığını zikrettiği o diğer; o ikinci işlem: "işkence".Aşk'la işkence'nin, o ikisinin ilintisi üzerine yapılmış çok müthiş, sarsıcı, irkiltici bir film var yalnız.Var öyle bir şey.(demek ki o diğer bağlantıyı gören olmuş bak--herkes ben mi--) "The Night Porter"/"Gece Bekçisi" adı. Bir kült film. Çıktığı yıllarda ortalığı epey sallamıştı. Görmediyseniz mutlaka görün derim. Nazi kampındaki işkencecisiyle onbeş yıl sonra karşılaşan bir genç kadınla, eski bir Nazi subayı olan işkencecisi(Dirk Bogarde oynuyor filmde)arasında başlayan, hızla alevlenen tutkulu bir sado/mazoist aşk hikâyesini konu ediliyor.

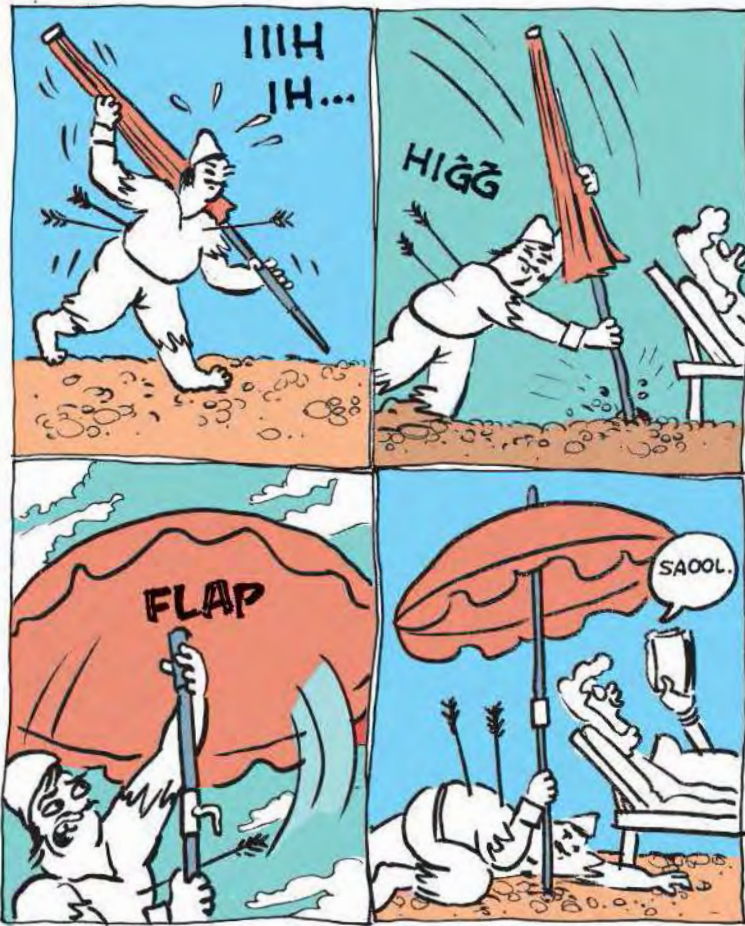
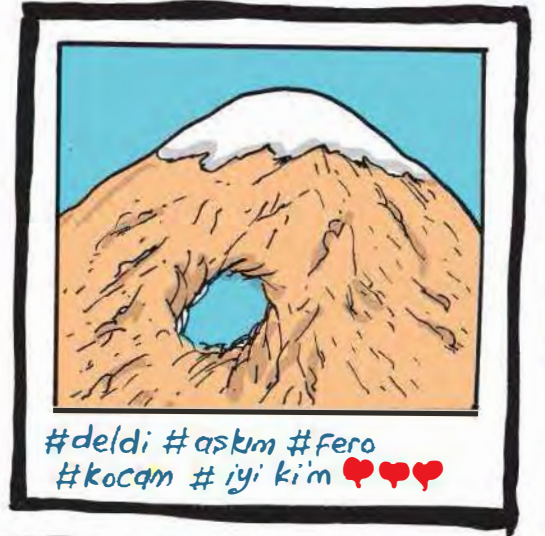
Charles Baudelaire 1821-1867

Genç kadın rolünde de efsanevi Charlotte Rampling. Olağan üstü oyunculuklar. (her ikisine de ayrı ayrı hayranlıklarım mevcut) Tuhaf, karanlık, ürkütücü, esrareniz savaş sonrası Viyana atmosferi. O oteller falan... Görmek lazım...

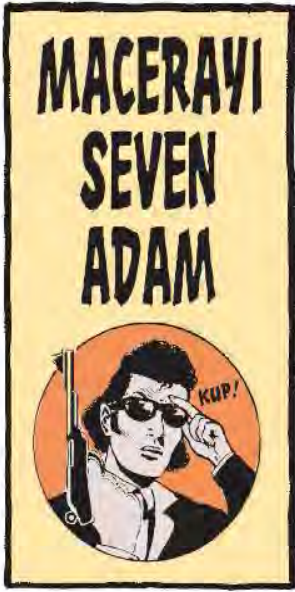
Sait Faik Abasıyanık 1906-1954

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

ÖZER AYDOĞAN

ORTAM

En felmaşa adam

SÖNMEZ KARAKURT
sonmezkarakurt@gmail.com

YALNIZ
DEĞİLSİNİZ!

özet:

ORTAM, TİPKİ KENDİ FİZİĞİNDE AMA AŞMIŞ Bİ TİPİN, MAKSUT'UN SENARYOSUNU YAZMAKTADIR. ÜNLÜ YAZAR MERAL'İN MANİTASI BRUNO MAKSUT'UN ÇALIŞTIĞI BAKKALA GELİR, REZALET ÇIKARIR. MAKSUT'UN ELEMANI İTİN GTÜNE SOKARÇASINA SUPER KALENDER TAVIRLARIYLA MERAL BRUNO'YU DÜKKANDAN ÇIKARIRKEN BİR KOPEK ÇIĞLIĞI YANKILANIR SEMTTE

UZUN ADAM HER ŞEYİN TADINI DA NURUNU DA YİTİRTMİŞTİR